

Net uit: De paardenjongen

De paardenjongen van Rupert Isaacson, vertaald door **Daniëlle Stensen-Alders** en verschenen bij [uitgeverij Cargo](#) (oorspronkelijke titel: *The Horse Boy*).

In *De paardenjongen* beschrijft reisboekenauteur Rupert Isaacson de reis naar Mongolië die hij samen met zijn vrouw, Kristin, zijn autistische zoontje van vijf, Rowan, en een cameraploeg heeft gemaakt. De reden voor die reis was het feit dat (dure) reguliere therapieën geen soelaas boden voor Rowans autisme, terwijl paardrijden en een toevallig bijgewoond sjamanistisch ritueel wel heilzaam werkten.

Marcherende bossen

In het boek komen vrij veel landschapsbeschrijvingen voor. Ik word daar altijd een beetje door uit mijn ritme gehaald. Als ik net een paar spannende alinea's heb vertaald waarin een moeilijke oversteek te paard door het water wordt beschreven en ik stuit op deze zin: *The forest, deep green, somber, marched along the opposing bank*, dan krab ik me toch even achter de oren. En roep de hulp in van de onvolprezen boekvertalerslijst, want hoe raar de formulering in het Engels ook mag zijn, een marcherend bos krijg ik echt niet uit mijn toetsenbord. Uiteindelijk is de vertaling geworden: 'Het woud, donkergroen, somber, rukte op langs de andere oever.'

Militaire vergelijkingen worden in het boek nog vaker uit de kast gehaald: hoog oprijzende rotsen worden vergeleken met borstweringen en als de auteur de rand van de taiga bereikt, krijgt hij het gevoel dat hij oog in oog staat met een enorm leger.

Geluidloze draaikolk

Midden in het woud is natuurlijk veel prachtigs te zien: *Color was everywhere, reds, purples, yellows, blues all vivid against their main canvas of foaming green, swirling around the gray and black striped aspen trunks like the stilled waters of an emerald flood*. Wat is *foaming green* en hoe kunnen *stilled waters* nu *swirlen*? Na rijp beraad is het dit geworden: 'Overall was kleur: rood, paars, geel en blauw, allemaal fel afstekend tegen de wollige groene achtergrond, die de grijs-zwart gestreepte espen als een geluidloze draaikolk in een smaragden stroom omvatte.'

Hoe iemand een bepaald landschap ziet en daar uiting aan geeft is dus heel persoonlijk. Als

vertaler heb je er maar een lastige klus aan om zo goed mogelijk in de buurt te komen van het beeld dat de auteur in zijn hoofd heeft.

Worsteling

Wat ik heel dapper vind van de auteur is dat hij heel open is over de worsteling van zijn vrouw en hem met het autisme van hun zoontje, de druk die dat op hun huwelijk legt en de onmacht die ze voelen als Rowan weer eens een (voor hen onverklaarbare) driftbui krijgt en ze hem slechts met de grootste moeite weer tot bedaren kunnen brengen. Door deze persoonlijke benadering word je als lezer echt meegezogen in het verhaal, ook als je geen autistisch kind hebt en je er niet over peinst ooit een reis te paard door Mongolië te gaan maken.